

ČISTÉ MLÁDÍ

Bratři a sestry, kdysi byl napsaný příběh o pochodu mladých vojáků cizinecké legie africkou pouští. V krajině jsou jen skály sálající žářem afrického slunce a stejně žhavý písek. Tou krajinou jde oddíl lidí společensky bezejmenných a ztracených, které bludné cesty mládí sehnaly dohromady v této alžírské poušti. Unavení a nevyspaní putují pořád dál jako stroje. Nejdřív zpívali píseň, každý svou rodnou řečí, ale ta píseň již dávno zmlkla, mlčí i římské kameny na cestě a všechno je jako ve spánku. Pod africkým sluncem pracují ztýrané mozky jako v horečném blouznění. Každý má tvář bolestně staženou, hořkost křiví vyprahlé rty; škubnutí oka a rtů, a do žhavého písku padá nezadržitelná slza. To proto, že vidí jako skutečnost svůj rodný kraj, zemi, kde začal jejich život. Zelené louky a žírná pole, vidí otce, který se kdysi s hrдостí díval na svého syna a vidí své ztracené, promarněné mládí.

A tento smutný osud mladých mužů v cizinecké legii nám chce, bratři a sestry, připomnět mládí, jako dobu přípravy na život a lásku. Jak se tento krásný čas dá využít, ale také promarnit. Víme, že člověk je veliký ve všech úsecích svého vývoje, ale mladý dospívající člověk v době, kdy celá jeho bytost touží (v noci) po naplnění, je obzvláště přitažlivý a zároveň velmi zranitelný. Jeden ze základních momentů v dramatu jeho mládí je hlad po lásce, který on nemůže ještě platně a přiměřeně nasytit. Avšak tato potřeba je naléhavou výzvou k přípravě a k tomu, aby se učil milovat. Muž a žena jsou od sebe odlišní nejen tělesně, ale také povahou, duševním rozpoložením a celou svou bytostí. Celý člověk volá v sobě uvnitř po doplnění. A dozrává tehdy, když přejde od "brání" až k "dávání". Ne zmocnit se druhého pro sebe, ale darovat se druhému.

Spisovatel Michel Quoist radí mládeži: "Budeš připraven milovat opravdově, když bude tvá vůle "darovat se" silnější, než potřeba a vůle jen "brát a vzít". Okouzluje-li tě hloubka ducha, ozařuje-li tě jas milé tváře, vzrušuje-li tě krása těla, nevztahuj ruku, abys to uchopil, ale použij této v sobě uvolněné síly, aby ses v tichosti připravoval na sebedarování a přijetí. Mládí tvého těla a celé tvé bytosti je znamením, které ti dává Bůh, aby tě upozornil, že je čas, připravit se na lásku. Ale cvičit se v lásce, to znamená respektovat sebe a ostatní, abys měl hlubokou úctu i k tělu a osobě druhého. Znamená to, vnitřně zpevnit a obohatit svou bytost, abys mohl obohatit druhého. To také předpokládá ovládat sebe, aby ses mohl darovat druhému. Zapomenout na sebe, abys druhého neuchvátil pro sebe, ale otevřel se jemu. To tedy znamená: druhého přijmout, rozumět mu a svěřit se mu. Tedy, chceš-li mít úspěch v lásce,

pospěš si a uč se milovat tak, že budeš milovat všechny své bližní. Sportovec, který odmítá řádnou přípravu a dá se předčasně do závodění, brzy ztroskotá a bude vypískán. Malíř a hudebník, který odmítá naučit se nejprve svému řemeslu a chce hned tvořit, odsuzuje se k prostřednosti. A mladý člověk, který má příliš naspěch a nechce se na lásku duchovně připravit, nýbrž rovnou se pokouší milovat, těžce se mýlí. Ztroskotá a kompromituje bohatost a stálost svého štěstí. Víme, že připravit se k maturitě trvá třináct let. Dvanácti semestrů je třeba k doktorátu. Tak proč nechceme připustit, že i k přípravě na lásku je třeba dlouhé doby? Že se nemá a nemůže stavět dům od střechy, ale naopak od základů? Probuzená smyslnost – to není ještě láska. Je to jen tajuplný otřes celé bytosti, která nejprve temně, ale pak stále jasněji odhaluje to, co jí chybí k plnému rozvíjení. Kdo by však pouze na svých citech stavěl své štěstí, ten staví na písku.

Kdysi dávno měli lidé daleko větší smysl pro vnitřní krásu duše a čistotu srdce a právě tehdy vznikl a objevil se krásný symbol čistoty - bílá lilie. Slavný kazatel Abraham a Sancta Clara ve svém spise "Náboženská mluvnice" píše: "Jako na květu lilie je šest bílých okvětních lístků a uprostřed jsou zlatá zrnka pylu, tak můžeme říct o ctnosti čistoty, že má také svých šest bílých lístků. První lístek je střídmost v jídle a pití, druhým je umírněnost v oblékání. Třetím listem je neodvádání se zahálce a pohodlnosti, čtvrtým ovládnutí zraku, sluchu a zvědavosti. Pátý lístek je vyhýbání se zbytečným a dvojsmyslným řečem, šestý duchovní bdělost a modlitba. Tři zlatá zrnka uprostřed květu jsou tři zásady: "Miluj Boha radostně, aby na tobě nezůstal smutek hříchu; moudře, aby tě nic neoklamalo a vytrvale, aby tě nic neodvrátilo."

Kdysi v roce 1983 jsem četl knihu známého sovětského lékaře Nauma Mojsejeviče Chodakova "Mladým manželům", která vyšla ve slovenském vydavatelství "Osvěta" a poslechněme si, co tento lékař píše o morálce mladých lidí – cituji: "Panenská čistota, hrdost, cudnost a pohlavní zdrženlivost do uzavření manželství – to nejsou úplně zastaralé pojmy. Jsou to nejenom otázky morálky, ale i štěstí a zdraví. Věrnost a panenství – to nejsou slova všední a nepotřebná pro štěstí, jak to chtějí tvrdit někteří dnešní mladí lidé. V životě je všechno navzájem propojené a příroda krutě trestá ty, kteří se pokoušejí jít proti ní. Člověk musí projít všemi stupni vývoje – dětstvím, mládím, dospíváním. Zkrácení některého z těchto období lidského života vede k disharmonickému rozvoji osobnosti. Mladík a děvče, kteří začali předčasně intimně žít a snižují své vztahy na ryze tělesnou úroveň, nemohou poznat úplný rozkvět lásky k člověku, prozařující celý život." – Tolik citát. A nakonec tam tento

ruský sexuolog cituje ještě Bibli – Písmo svaté a uvádí tam úryvek z Šalamounovy velepísně, kde děvče takto mluví o svém milém: "Můj milý? Jeho hlava je ryzí zlato, jeho kadeře ratolesti palmy, černé jsou jak havran, jeho oči jako holubice na břehu bystřin... Jeho líce jsou jak záhony balzámu, na nichž pučí vonné byliny. Jeho rty jsou lilie, z nichž prýští myrha sama. Jeho ruce jsou prsteny, ozdobené drahokamy; jeho tělo jak slonovina safíry vykládaná a jeho lýtka – mramorové sloupy vložené do zlatých podstavců. (Pís 5,11-15). – tak vidíme, že čisté lásce se i na oficiálních místech dává ještě budoucnost. Při jedné besedě dali mladí studenti německé lékařce Gustě Gebhardtové otázku, jestli taková čistota a zdrženlivost nemůže "vlézt" člověku do hlavy. Ona odpověděla: "V tom vás mohu uklidnit, sebeovládání ještě nikomu do hlavy nestouplo, ale neovládání se už mnohého o hlavu připravilo! Proto vám znovu opakuji, jak je důležité pro vyvrání osobnosti, aby člověk, který je ještě tak mladý, svůj pud nevyužíval, nýbrž překonával a proměňoval do skutků dobra."

A tak bychom si na závěr připomněli už klasický příklad dívčí cti a pravé křesťanské hrdosti (římské mučednice) svaté Anežky. Nechme o ní promluvit svatého biskupa Ambrože, který píše:

Anežka podstoupila mučednictví ve 12 letech. Jak odporná krutost to byla, když neušetřila ani tak útlého mládí. Bylo na takovém tělíčku vůbec místo pro ránu? A ta, která neměla kde přijmout smrtící ocel, měla čím nad smrtí zvítězit. Dívky v tomhle věku nesnesou ani zamračení rodičů a při píchnutí jehly pláčou jako při těžkém zranění. A tato dívenka se neleká krvavých rukou katanů. Je to nový druh mučednictví. Neschopna boje, ale již schopna mučednické koruny. Nevěsta by tak nespěchala k svatebnímu loži, jako tato panna v blahé předtuše si vyšla chvatným krokem na popraviště. Ne s hlavou ozdobenou zkadeřenými vlasy, ale Kristem, ne ověncenou květinami, nýbrž ctnostmi. Všichni pláčou, ale její oko je suché. Jakou hrůzu budil kat, aby jí nahnal strach! Jak jí lichotil, aby ji přemluvil. Kolik pohanských mladíků zatoužilo po sňatku s ní. Ale ona odmítá. Stojí tam, modlí se a sklání šíji. A kdybys tam byl, viděl bys kata se třást, jako by sám byl odsouzen; viděl bys chvět se popravčímu ruku, tváře blednout z bázně před nebezpečím cizím, když se dívka nebála vlastního.

A tak křesťanská dívka dneška:

My víme, že ve vlasech růži máš bílou, tak ať jen Bůh zůstává vždy tvou silou. Svě čisté mládí mu nabídne hned, než zítra odejde tvých šestnáct let.